

ODVETNIK BELEC SILVO	
DATUM 16. 06. 2008	☐ z navadno pošto ☒ priporočena pošta ☐ izročeno osebno
☒ PREJETO ☐ POSLANO	

Opr. št. I Pd 698/2006

SODBA
V IMENU LJUDSTVA
IN
SKLEP

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani, je po okrožni sodnici VALERIJU BERGLEZ-MAJKUS, v delovno pravni zadevi **tožeče stranke**, ki jo zastopa odvetnik SILVO BELEC iz MURSKE SOBOTE, zoper **toženo stranko REPUBLIKA SLOVENIJA, MINISTRSTVO ZA OBRAMBO, LJUBLJANA, Kardeljeva ploščad 25, LJUBLJANA**, ki jo zastopa RS, Državno pravobranilstvo, zaradi plačila 2.664,11 €, na javni glavni obravnavi dne 13. 5. 2008,

r a z s o d i l o :

Ugodi se tožbenemu zahtevku, ki glasi:

- I. Tožena stranka je dolžna tožniku plačati znesek 1.644,30 €, skupaj z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 5. 4. 2005 dalje do plačila, v osmih dneh, pod izvršbo.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti pravdne stroške v višini 759,09 €, v roku osmih dni, v primeru zamude, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od izdaje sodbe sodišča prve stopnje dalje do plačila.

i n

s k l e n i l o :

Zaradi umika tožbe, ki se nanaša na dodatek za stalnost, se postopek v tem delu ustavi.

OBRAZLOŽITEV:

Tožnik je pri tukajšnjem sodišču, dne 6. 6. 2006, vložil tožbo, v kateri navaja, da je zaposlen pri toženi stranki, kot pripadnik stalne sestave Slovenske vojske. Tožnik je bil z ukazom načelnika Generalštaba Slovenske vojske šifra 184-01-1/2004-701, z dne 23. 9. 2004, napoten na opravljanje nalog v tujino, v mirovne sile JOINT FORGE – SFOR BiH, na dolžnost Vodja skupine VP v četi VP v MSE. Na podlagi tega ukaza je tožnik prejel odločbo o plači, šifra 105-01-1/2004-1028, z dne 29. 9. 2004, s katero je bilo odločeno o tožnikovi plači v času opravljanja dolžnosti na misiji v tujini. Ta odločba o plači je bila odpravljena in nadomeščena z novo odločbo o plači, šifra 105-01-1/2004-8470, z dne 8. 7. 2005 in se od prvotne razlikuje tudi v tem, da tožniku v nasprotju s prvo odločbo ne priznava dodatka za stalnost v smislu 98. f. člena Zakona o obrambi. Tožnik meni, da je bil z izdajo druge odločbe o plači oškodovan za dodatek za stalnost, ki na podlagi 98. f. člena Zakona o obrambi pripada vsem pripadnikom stalne sestave vojske za vsako začeto leto dela na vojaški dolžnosti nad pet let, v višini 0,5 % osnovne plače, kar predstavlja znesek v višini 396,48 €, s tožbo pa zahteva tudi plačilo zamudnih obresti od vrnitve z dela v tujini dalje do plačila. V času opravljanja nalog v tujini je bil tožnik oškodovan tudi zaradi tega, ker mu tožena stranka ni omogočila koriščenja tedenskega počitka, kot to določa Pravilnik o ureditvi določenih vprašanj delovno pravnega statusa pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini. Po določbi 8. člena tega pravilnika pripada tožniku za čas opravljanja nalog v tujini en dan tedenskega počitka. Tožnik je bil ves čas opravljanja nalog v tujini v uniformi, ni smel zapustiti baze, v svojih prostorih počivati, se rekreirati ali porabiti časa za svoje osebne potrebe, po drugi strani pa je bil dolžan opravljati vse svoje naloge, tako v nedeljo, kakor tudi na katerikoli drug dan v tednu. Pripadajočih mu prostih dni oziroma počitka tožnik torej ni koristil, razlogi za to pa so zgolj na strani tožene stranke. Zato zahteva odškodnino za 18 dni počitka, kolikor bi mu na podlagi navedenega pravilnika pripadalo v času opravljanja dolžnosti v tujini. Odškodnino zahteva v višini plače za ta dan, za vsak neizkoriščen dan tedenskega počitka, skupaj z zamudnimi obrestmi od vrnitve z dela v tujini dalje do plačila.

Na poravnalnem naroku in prvem naroku za glavno obravnavo dne 13. 5. 2008, je tožeča stranka umaknila tožbeni zahtevek v delu, ki se nanaša na dodatek za stalnost in modificirala tožbeni zahtevek v delu, ki se nanaša na plačilo odškodnine zaradi neizkoriščenih dni tedenskega počitka tako, da zahteva plačilo 1.644,30 €, skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 5. 4. 2005 dalje do plačila.

Tožena stranka je v odgovoru na tožbo, vloženi 10. 7. 2006 in pripravljali vlogi z dne 7. 9. 2006 predlagala, da sodišče tožbo primarno zavrže, oziroma tožbeni zahtevek, kot neutemeljen zavrne. V zvezi z izplačilom odškodnine za neizkoriščeni tedenski počitek je tožena stranka citirala določbo prvega in drugega odstavka 8. člena Pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini, št. 0117-02-17/97, z dne 12. 5. 1997 (v nadaljevanju: Pravilnik) ter drugi odstavek Zakona o obrambi. Nadalje je navedla, da se, skladno s 3. odstavkom 98. c člena Zakona o obrambi, s pripadnikom v takih primerih praviloma sklene posebna pogodba, s katero se uredijo njegove pravice in dolžnosti za čas opravljanja službe v drugi državi. V 7. točki izreka odpravljene odločbe, kot tudi v 7. točki izreka izpodbijane odločbe je določeno, da mora tožnik opravljati naloge v tujini v delovnem času in pod takimi pogoji, kot je to določeno z mandatom operacije JOINT FORGE-SFOR, BIH ter pri tem spoštovati ukaze nadrejenih skladno z mandatom. Ugotoviti je tudi potrebno, da tožniku z izjemo dva dni in pol plačanega dopusta mesečno v času opravljanja nalog v tujini ni bila določena pravica do

tedenskega počitka, pri čemer si tožnik napačno razlaga tedenski počitek kot prost dan oziroma dopust.

Sodišče je v izvedenem dokaznem postopku vpogledalo in prebralo listine v spisu v prilogah pod A od A-1 do A-7 in sicer: Ukaz z dne 23. 9. 2004, A-1, odločbo z dne 29. 9. 2004, A-2, odločbo z dne 8. 7. 2005, A-3, potrdilo z dne 15. 4. 2005, A-4, preglednico – izračun razlik v plači, A-5, Pravilnik o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini z dne 12. 5. 1997, A-6, Pravilo SFOR SOP 6140, A-7, plačilne liste od oktobra 2004 do marca 2005, A-8 in zapisnik o glavni obravnavi, opr. št. I Pd 697/2006, z dne 18. 9. 2007, A-9. Sodišče je vpogledalo in prebralo tudi listine v spisu v prilogi B kakor sledi: odločba z dne 29. 9. 2004, B-1, zahteva z dne 23. 11. 2004, B-2, odločba z dne 8. 7. 2005 s ftc vročilnice, B-3, dopis z dne 29. 9. 2006, B-4 in ugovor in zahtevo za varstvo pravic z dne 3. 8. 2005 s ftc ovojnico, B-5. Sodišče je v izvedenem dokaznem postopku, na predlog strank, prebralo izpoved prič ki sta ju priči podali v zadevi, opr. št. I Pd 697/2006 Delovnega in socialnega sodišča v Ljubljani ter prebralo izpoved tožnika v tej isti zadevi,

Na podlagi izvedenih dokazov, je sodišče ugotovilo, da je tožbeni zahtevek tožeče stranke, utemeljen.

Tožena stranka je v pripravljalni vlogi z dne 7. 9. 2006, med drugim tudi navedla, da je tožba, vložena 6. 6. 2007 prepozna, glede na to, da je tožnik vložil ugovor in zahtevek za varstvo pravic dne 4. 8. 2005, prepozna pa je tudi glede na določbo osmega odstavka 100.a člena Zakona o obrambi.

Zakon o obrambi, Ur. l. RS, št. 103/04, /v nadaljevanju: ZObr/, v 100.a členu sicer ureja predhodni postopek pri delodajalcu, vendar pa ne vsebuje nobenih posebnih določb za uveljavljanje denarnih terjatev iz delovnega razmerja.

Po dosedanji sodni praksi za uveljavljanje denarnih zahtevkov iz delovnega razmerja delavec ni vezan na roke, ki so navedeni v ZDR in v ZObr, ki se nanašajo na roke za uveljavljanje pravic. Predmet zahtevka je denarni zahtevek, ki ga na podlagi 204. člena ZDR lahko delavec uveljavlja neposredno pred sodiščem. Določba 100. a člena ZObr je namenjena le za pravno varstvo za nedenarne terjatve, ni pa določen postopek, kako je treba ravnati glede vtoževanja denarnih terjatev. Zato je potrebno upoštevati določbo 2. člena ZDR, ki pravi, da če ni s posebnim zakonom drugače določeno, ureja ta zakon tudi delovna razmerja delavcev, zaposlenih v državnih organih, lokalnih skupnostih in v zavodih, drugih organizacijah ter zasebnikih, ki opravljajo javno službo. Zato je za denarne terjatve potrebno uporabiti določbo 4. odstavka 204. člena ZDR, ki jasno določa, da lahko delavec denarne terjatve iz delovnega razmerja uveljavlja neposredno pred pristojnim delovnim sodiščem. Tožnik torej lahko neposredno vloži tožbo za denarno terjatev pred delovnim sodiščem. Zahtevek za izplačilo odškodnine zaradi neizkoriščenih 18 dni tedenskega počitka je denarna terjatev, za katero je predvideno direktno sodno varstvo po 4. odstavku 204. člena ZDR.

Po določbi 4. odstavka 204. člena Zakona o delovnih razmerjih, Ur. l. RS, št. 42/2002, /v nadaljevanju: ZDR/, lahko delavec denarne terjatve iz delovnega razmerja uveljavlja neposredno pred pristojnim delovnim sodiščem in to ne glede na 30-dnevni rok iz 2. odstavka istega člena. To pomeni, da predhodni postopek pri delodajalcu ni procesna predpostavka za sodno varstvo. Tožeča stranka v tožbenem zahtevku in modificiranem tožbenem zahtevku uveljavlja denarno terjatev, saj vtožuje odškodnino zaradi neizkoriščenih dni tedenskega

počitka, torej terjatev iz naslova odškodnine zaradi kršitve pravice do tedenskega počitka. Tožeča stranka je glede na naravo terjatve imela pravico vložiti tožbo ne glede na predhodni postopek in ne glede na roke, ki jih za vložitev tožbe določa ZObr v 100. a členu.

ZObr v 2. odstavku 97. f člena določa, da ima delavec v obdobju sedmih zaporednih dni poleg pravice do dnevnega počitka praviloma tudi pravico do počitka v trajanju najmanj 24 neprekinjenih ur. V 3. odstavku istega člena je določeno, da v primeru, da mora delavec zaradi službenih potreb, varnostnih razmer, nemotenega opravljanja zadev civilne obrambe ali izvajanja materialne in zdravstvene oskrbe vojske, oziroma nemotenega izvajanja vojaškega izobraževanja in usposabljanja na dan tedenskega počitka delati, se mu zagotovi tedenski počitek v tekočem ali naslednjem mesecu.

Tudi Pravilnik o ureditvi določenih vprašanj delovnopravnega statusa pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini, v 8. členu določa, da v času opravljanja nalog v tujini pripadniku stalne sestave pripada en dan tedenskega počitka, ki ga lahko koristi izključno na območju države, v kateri opravlja naloge. Iz navedenih določb je razvidno, da ima pripadnik stalne sestave vojske, ki opravlja naloge v tujini pravico do tedenskega počitka. Res je sicer mogoče pravico do počitka v določenih izrednih okoliščinah za nekaj časa omejiti oziroma izključiti, a se mora po tem delavcu naknadno zagotoviti izrabo neizkoriščenega počitka. V vsakem primeru pa ni mogoče pravice do tedenskega počitka delavcu preprosto odvzeti.

Sodišče je na poravnalnem naroku in prvem naroku za glavno obravnavo dne 13. 5. 2008, na predlog tožeče stranke, s predlogom pa se je strinjala tudi tožena stranka, prebralo izpovedbo tožeče stranke, ki jo je podala kot priča v postopku pred istim sodiščem, vodenim pod opr. št. I Pd 697/2006. Tam je izpovedala, da je bila v isti misiji kot tožnik – S tožnikom sta bila v istem vodu, kateremu pa ni bil nadrejeni, temveč drugim vojakom. Bil je vodja skupine. Vojaki, katerim je bil nadrejen niso imeli pravice izkoristiti prostega dne v tednu. Uradno so dobili odgovor, da zaradi nalog in delovnih obveznosti, ki jih imajo, vojaki ne morejo koristiti prostega dne. Uraden odgovor je prejel od poveljnika voda, to je bil

On pa je dobil takšen odgovor od svojih nadrejenih. Misijo je vodil italijanski polkovnik. Priča je izpovedala, da ji je znano, da je tožnik od svojih nadrejenih zahteval koriščenje prostega dne v tednu. Njihov vod je imel skupne sestanke z vodom, v katerem je delal tožnik. Na teh sestankih so bili prisotni poleg poveljnika voda tudi vodja slovenskega kontingenta. To je in ostali iz poveljstva kontingenta. Pripadniki njihovega voda in tudi drugi vod, ker sta bila na misiji dva slovenska voda, sta zahtevala, da se jim omogoči prosti dan. Priča je izpovedala, da po njegovem mnenju in mnenju ostalih ne bi bil problem omogočiti prost dan, če bi izvedli boljšo organizacijo dela. Prosti dan naj bi bil dan počitka tako, da vojak ne bi bil v uniformi oziroma v pripravljenosti. Pred odhodom na misijo vojaki niso bili seznanjeni z načinom dela oziroma niso bili seznanjeni s prostim dnevom. Vojaki so bili seznanjeni samo z nalogami, ki naj bi jih opravljal na misiji. Priča je še izpovedala, da za boljšo organizacijo tako slovenskih kot italijanskih poveljnikov, bi lahko vojaki na misiji imeli prost dan v tednu. Sodišče je na podlagi izpovedi tožnika ugotovilo, da tožnik v času, ko je bil na misiji, ni imel tedenskega počitka. Kot izhaja iz zapisnika o glavni obravnavi z dne 18. 9. 2007, opr. št. I Pd 697/2006, /priloga A-9/, sta smiselno enako izpovedala tudi tožnik v tem postopku, in priča, njuni izpovedbi pa je sodišče v tem postopku, prebralo na poravnalnem naroku in naroku za glavno obravnavo dne 13. 5. 2008.

Dejstvo je, da je bila tožeča stranka z ukazom, šifra 184-01-1/2004-701, z dne 23. 8. 2004, /priloga A-1/, napotena na opravljanje nalog v tujino za čas od 1. 10. 2004 do 1. 4. 2005 na

opravljanje vojaške službe izven države v okviru sodelovanja Republike Slovenije in Slovenske vojske v mirovni silah JOINT FORGE – SFOR BiH pod poveljstvom NATO z mandatom OZN, na formacijsko dolžnost Vodja skupine VP pod zaporedno številko 18 po formaciji številka 6015 v Četi VP v MSE. V 3. točki navedenega ukaza je navedeno, da bo pripadniku tega ukaza izdan poseben akt o pravicah in obveznostih iz delovnega razmerja v zvezi z napotitvijo na opravljanje nalog v tujino. Tak akt predstavlja odločba, šifra: 105-01-1/2004-1028, z dne 29. 9. 2004, ki v tč. 7 izreka odpravljenih odločbe z dne 29. 9. 2004 in v točki 7 izreka nadomeščene odločbe, šifra: 105-01-1/2004-8470, z dne 8. 7. 2005, navaja, da mora pripadnik stalne sestave Slovenske vojske opravljati naloge v tujini v delovnem času in pod takimi pogoji kot je to določeno z mandatom operacije JOINT FORGE – SFOR, BiH ter pri tem spoštovati ukaze nadrejenih skladno z mandatom. V 8. točkah istih odločb, pa je navedeno, da pripadniku stalne sestave Slovenske vojske pripada za čas opravljanja nalog v tujini dva dni in pol plačanega dopusta mesečno, ki pa ga ne sme koristiti v prvih 30. in zadnjih 30. dneh opravljanja nalog v tujini. Dejansko pa v navedenih odločbah ni govora o pravici do tedenskega počitka, saj je to verjetno bilo samo po sebi umevno. Tedenski počitek namreč določa tudi 156. člen ZDR, ki pravi, da ima delavec v obdobju sedmih zaporednih dni, poleg pravice do dnevnega počitka, tudi pravico do počitka v trajanju najmanj 24 neprekinjenih ur, tako prvi odstavek. Po drugem odstavku iste določbe, pa se delavcu tedenski počitek zagotovi na kakšen drug dan v tednu, če mora zaradi objektivnih, tehničnih in organizacijskih razlogov delati na dan tedenskega počitka. Tudi po določbi 2. odstavka 8. člena Pravilnika o ureditvi določenih vprašanj delovnopравниh statusa pripadnikov Slovenske vojske pri opravljanju nalog v tujini, št. 017-02-17/97, z dne 12. 5. 1997 /v nadaljevanju: Pravilnik/ /priloga A-6/, pripada en dan tedenskega počitka pripadniku stalne sestave v času opravljanja nalog v tujini in ga lahko koristi izključno na območju države, v kateri opravlja naloge.

Tožeča stranka si torej dan tedenskega počitka nikakor ne razlaga napačno, kot to trdi tožena stranka misleč, da je dan tedenskega počitka zamenjala za dopust, oziroma kot prost dan. Zgoraj navedena določba Pravilnika jasno govori o dnevu tedenskega počitka, ki bi ga tožeča stranka lahko izkoristila le v tujini, torej le v času od 1. 10. 2004 do 1. 4. 2005, ko je bila na opravljanju vojaške službe izven države Republike Slovenije. Glede na to, da ji to ni bilo omogočeno, tožeča stranka povsem utemeljeno uveljavlja odškodnino.

Na podlagi navedenega, je sodišče odločilo, kot je navedeno v izreku te odločbe.

Izrek o stroških temelji na določbah 154. in 155. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99, s sprem.), ki določata, da mora stranka, ki v pravdi ne uspe, nasprotni stranki povrniti za pravdo potrebne stroške postopka. Tožeča stranka je v tem postopku v celoti uspela, zato ji mora tožena stranka povrniti vse stroške postopka.

Sodišče je priznalo tožeči stranke priglašene stroške po odvetniški tarifi in sicer za tožbo 300 točk, za prvo pripravljeno vlogo 300 točk, za drugo pripravljeno vlogo 225 točk in za poravnalni narok in prvi narok za glavno obravnavo 300 točk, kar skupaj zneso 1.125 točk. Skupaj z DDV in 2 % materialnimi stroški znašajo stroški tožeče stranke 629,98 €. Stroški sodne takse za tožbo v višini 63,43 EUR in stroški sodne takse za sodbo 65,68 €, kar skupno znaša 759,09 € in jih je tožena stranka dolžna povrniti tožeči stranki.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema njenega pisnega odpravka. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh izvodih pri Delovnem in socialnem sodišču v Ljubljani, o njej pa bo odločalo Višje delovno in socialno sodišče.

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani,
dne 13. 5. 2008

**OKROŽNA SODNICA:
VALERIJA BERGLEZ-MAJKUS**

Soglasnost tega prepisa
z izvirnikom potrjuje

Vodja pisarne: